

Z minulosti

„Dějiny jsou svědky času, světlem pravdy, živou pamětí, učitelkou života a poslem minulosti.“

Marcus Tullius Cicero

Loučky v roce 1945 Pokračování z kronikářského zápisu, který pořídil učitel českého jazyka a dějepisu pan Antonín Koblížka. Když byla školní budova dána do pořádku, bylo možné zahájit vyučování. Stalo se tak 24. září 1945. Na počátku školního roku bylo zapsáno 36 dětí. Z toho 18 chlapců a 18 děvčat. Brzy však tento stav byl zvýšen, poněvadž obsazování vesnice pokračovalo dosti rychle. Přihlašovaly se též děti ze sousední vsi Čakové, která byla dosud osídlena málo, a proto tam česká škola ještě nebyla. Dne 1. října musel však řídící učitel nastoupit vojenskou službu. Poněvadž nebyl k dispozici jiný učitel, bylo vyučování zastaveno a pokračovalo se v něm až od 1. listopadu, kdy se řídící učitel vrátil. Vyučovalo se v jedné třídě do 15. ledna, kdy byla na školu dosazena paní učitelka Věra Venclíková z Lipníku nad Bečvou. Do té doby počet žáků stoupl a dosáhl 55. Řídící vyučoval v 1. třídě celkem 27 žáků (12 hochů, 15 dívek). Práce se velmi usnadnila a bylo možno dohánět velké nedostatky z doby okupace, zvláště v českém jazyce a počtech. První slavný 28. říjen v osvobozené vlasti nemohl být na škole oslaven, poněvadž se v ní v té době nevyučovalo. Žáci se však zúčastnili manifestační oslavy v obci. Vánoční prázdniny začaly 17. prosince 1945 a trvaly pro nedostatek topiva do 12. ledna 1946. Pololetní vysvědčení byla vydána 15. února 1946. U příležitosti 96. narozenin T. G. Masaryka – Osvoboditele se konala na škole slavnost. Žáci se též zúčastnili slavnosti pořádané v obci hasiči a Svazem české mládeže. 28. března se učitelé zúčastnili vzpomínkové slavnosti učitelstva krnovského okresu, konané v aule reálného gymnázia v Krnově u příležitosti výročí narození J. A. Komenského. Velikonoční prázdniny trvaly od 15. do 23. dubna. Celostátních oslav Pražského povstání bylo vzpomenuo školní oslavou. Zvláště pěkná školní besídka se konala k prvnímu výročí Dne vítězství. Při veřejné oslavě žáci vystoupili s recitačními a pěveckými čísly, která se veřejnosti velmi líbila. 12. května uspořádali žáci samostatnou besídku k Svátku matek. Besídka se obecnstvu velmi líbila. Zvláště velkolepé oslavy školní i obecní byly konány v den narozenin druhého prezidenta Dr. E. Beneše – Obnovitele. Školní rok byl zakončen celostátním Týdnem dětské radosti od 17. do 22. června. V rámci tohoto týdne rekreace byly uspořádány dva celodenní výlety do okolních obcí, jichž se zúčastnili všichni žáci. Velmi se líbily, protože to byly první výlety od záboru republiky. Během školního roku navštěvovali učitelé kurz ruského jazyka. Ruštině se žáci vyučovali od č. ročníku. O tento slovanský jazyk byl u žáků velký zájem. Náboženství se v tomto roce nevyučovalo pro nedostatek českých kněží v pohraničí. Též dívčím ručním pracím se pro nedostatek vyučujících nevyučovalo. Žáci i učitelé svědomitě plnili příkaz doby a dobrovolně se zapojili do celostátního sběru odpadových hmot, bylin a semen listnatých stromů. Všichni žáci byli přihlášení do kroužku Červeného kříže. Soustavně byli poučováni, jak zacházet s nalezenou municí. Místní školní rada byla ustavena místním národním výborem dne 12. 2. 1946. Skládala se z těchto členů: předsedou byl pan Antonín Prokop (pošt mistr), zástupci občanstva byli pan Isidor Otisk (pekař), pan Josef Hrbáč (učitel). Práce žáků a učitelů byla v prvním roce po válce svědomitá, o čemž svědčí diplom čestného uznání, který byl škole udělen ministerstvem školství a osvěty na návrh okresního pedagogického sboru v Krnově.

Stará železniční zastávka nenávratně zmizela

Celé tři roky trvalo jednání starostky o katastrofálním stavu staré železniční zastávky. To, v jakém byla stavu, nám opravdu nedělalo dobré jméno, třebaže na tom naše obec nemohla nic změnit.

Jaká byla její historie?

Dne 24. dubna 1871 sdělilo ministerstvo moravskoslezských drah, že se může začít stavět po pravé straně řeky Opavy s ohledem na to, aby se na Heřminovy napojilo rameno na Vrbno. Už 28. dubna 1871 byla stavba na několika místech zahájena. Trvala pouhé dva roky. Bylo nesmírně náročné vybudovat v tak krátké době a náročném terénu železniční trať v délce 162 km, s množstvím staveb (sklady uhlí, vodárny, výtopy, točny, popelové jámy), náspů, zářezů a tunelů s tehdejšími technickými prostředky. Zprovozněním Severní státní dráhy se sice značně usnadnilo dálkové spojení míst severní Moravy s vnitrozemím a ostatním územím tehdejšího státu i v rámci celé monarchie, ale regionální místní dopravě to nijak moc nepomohlo. Ve výstavbě železnic poté nastala zhruba na čtvrt století přestávka, místní přeprava mezi městy a vesnicemi kraje byla až do roku 1870 obstarávána hlavně povoznictvím. Roku 1872 (v červnu) se stavba Moravsko-slezské centrální dráhy z Olomouce přes Bruntál do Krnova chýlila ke konci. Na stavbě pracovaly 3 000 dělníků různé národnosti, nejvíce bylo Italů. Pro ubytování dělníků byly postaveny provizorní baráky, ale toto řešení nestačilo. Byli ubytováni ve stodolách, kůlnách i domech místních obyvatel. V červnu 1872 se stavba chýlila ke konci. Josef Karger, pověřený touto stavbou, vyslal zkušební nákladní vlak s osmi vagony. Této projížďky se zúčastnilo na tři sta lidí. V červenci poslali z Olomouce do Krnova první nákladní vlak s kolejnicemi. K 1. říjnu 1872 byla schválena nákladní doprava pro železniční uzel Olomouc – Bruntál – Krnov a 15. října byla slavnostní jízdou zahájena nákladní doprava. V každé stanici lidé vlak vítali provoláváním slávy. V roce 1880 byl dokončen úsek z Heřminov do Vrbna. Roku 1880 po průtržích mračen došlo k zátopám a obrovským škodám nejen v Zátoru, ale v celém císařském Slezsku. První příznaky povodně se projevíly 2. srpna 1880, kdy krásné letní počasí vystřídal hustý déšť doprovázený vichřicí. Hladiny řek a potoků začaly rychle stoupat. Lidé běsnící živel sledovali s velkými obavami. Voda způsobila velké škody, především rolníkům na polích. Nesklizená úroda z polí byla zcela zničená. Na pomoc postiženým obcím byla vypsána sbírka. Císař František Josef I. daroval zaplaveným obcím osm tisíc zlatých. V říjnu 1880 podnikl inspekční cestu do Slezska, aby se přesvědčil o rozsahu katastrofy. Přes Zátor projel zvláštním vlakem 23. října. Školáci ze Zátoru, Louček a Čakové pod vedením katechetů a učitelů stáli špalír u trati, aby císaře vítali. V Zátoru původně nebyla železniční zastávka. Teprve na opakované žádosti a po uhrazení nutných nákladů 1000 zlatých (získaných sbírkou v obci) byla zdejší zastávka otevřena 1. srpna 1892.

